

fastsætte Afgiften for Næringsbevistet til 100 Rd.; dette kan jeg kun tiltræde, forsaavidt mit eget Forslag skulde blive forkastet, men jeg maa ubetinget holde paa dette, thi jeg er overbevist om, at det er meest overensstemmende med Billighed. Hvad vil Følgen blive, hvis vi gaae ind paa Forslaget om, at der skal gives 150 Rd. for et saadant Næringsbevis? Den vil blive, at der ikke er Mange, som søge et saadant Næringsbevis eller en saadan Bevilling, thi de ville mene, at de hellere kunne handle lidt i Smug, og svare en Mulet eller to. Naar det da ikke længere kan gaae, holde de op, medens de ellers ere frie for at svare nogen Afgift. Seg kan saaledes ikke see, at der vindes Noget ved det Forslag, her foreligger, hvis Prisen skal være saa høj, som Udvalget har foreslaaet. Den ærede Ordfører sagde, at der er indstedt, jeg troer, 516 Bevillinger i de sidste 5 Aar, men hvis det er saa, bør vi hellere blive ved Bevillingsveien, thi da er der dog Endeel, som faae Bevillingen, men hvis man vedtager det Forslag, som er stillet af Udvalget, vil det vistnok kun blive grumme Saa, som kunne faae Bevilling. Seg skal saaledes anbefale vort Forslag til Vedtagelse.

H. Sager: I det Udvalget har troet til en vis Grad at kunne tiltræde det Forslag, som oprindeligt er stillet, om end med væsentlige Ændringer, har Udvalget erkendt saavel hvad Brændeviinshandel som Brændeviinsudskænkning angaaer, at man ikke ganske skal bryde med Fortiden. Det har jo været en gennemgaaende Regel i vor Lovgivning at behandle alle Spørgsmaal om Brændeviinshandel og Brændeviinsudskænkning paa en noget anden Maade end de forskjellte andre Næringsveie, og da vi i 1857 frigjorde Næringsveien i det Hele, troede vi dog at burde blive staaende for Landets Vedkommende ved de Bestemmelser, som vare givne om disse Forhold. Der er vel dem, som mene, at man skal give fuld Frihed i dette som i andre Forhold, men jeg troer dog, at Befolkningen i det Hele nærer den samme Anskuelse, som har gjort sig gjældende i Lovgivningen, at vi her have med eiendommelige Forhold at gjøre.

Det skulde ogsaa være mærkeligt, om Lovgivningen i de 100 Aar — ogsaa i den nyeste Tid — i hvilke disse Anskuelser have gjort sig gjældende, havde seet fuldstændig feil. Den Betragtning, at Lovgivningen i Forhold, hvor de Fattige ofte ere udsatte for Fristelser, udsatte for Bedragerier osv. bør søge at komme dem til Hjælp, har Rigsdagen ogsaa anerkendt f. Ex. ved den sidste Lov om Pantelaanernæringsveien. Ved denne er der givet meget strenge Regler for at forebygge, at de, som vare udsatte for ved deres Laan at blive bedragne for deres saa Skillingen, skulle betale ovevdrævent store Renter. At der er Anledning til at sætte en skarp og streng Control i den Retning, ville ærede Medlemmer f. Ex. have erfaret af en Mand, der nede hender Fattighedsforholdene i Kjøbenhavn, nemlig Pastor Munch, som har udgivet et meget interessant Skrift om disse Forhold, hvoraf det vil sees, hvormeget de Fattige ere udsatte for at blive bedragne, og hvor stærk en Opfordring der er til i visse Forhold at tage dem under Armene. Spørgsmaalet er, om Brændeviinshandel og Brændeviinsudskænkning kommer ind under de samme Betingelser eller ikke. Seg troer, at det i allerstængeste Forstand er Tilfældet, og at Lovgivningen ingenlunde kan slippe denne Sag af sin Haand, men maa holde et vaagent Øie med, om ikke de Regler, som gives, virke farligt under de bestaaende Forhold, og virke skadeligt istedetfor gavnligt for dem, som man vil sørge for. I det Udvalget har stillet forskjellte Forslag, har det erkendt, at man bør begrænse Udsalgsvetten til Kjøbmænd og Detailhandlere, og saaledes deels fjerne denne Handel fra Byerne, deels overgive den til Mænd, som i Reglen drive denne Næringsvei efter en større Maalestok, end naar den bliver fuldkommen frigiven. Udvalget har saaledes erkendt det Rigtige i den Tradition, som er os overleveret, og ved at sætte Næringsbevistet betydeligt dyrere end Næringsbeviser ellers, har denne Anskuelse gjort sig gjældende, og det glæder mig, at den er gjort gjældende fra Udvalgets Side. Naar der derimod bliver Tale om den aarlige Afgift, da troer jeg, at Udvalget ikke har fulgt det Princip, som det